FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
föredraget den 9 november 2004 [1]

1. De tolkningsfrågor som tas upp i denna begäran om förhandsavgörande ter sig både preciserade och väl avgränsade. Rechtbank te Rotterdam (avdelningen för förvaltningsrättsliga tvister sammansatt av flera domare) vill få klarhet i huruvida rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning [2] (nedan kallat direktivet) är tillämpligt på årliga avgifter som dem som den myndighet som svarar för tillsynen över värdepappersmarknaden tar ut av företag inom sektorn, för att finansiera sin kontrollverksamhet, och som beräknas med utgångspunkt från föregående räkenskapsårs vinster.

För det fall att frågan besvaras jakande vill den få utrett om den omtvistade avgiften är förbjuden eller om den skyddas av något att de undantag som anges i nämnda direktiv.

1 — Originalspråk: spanska.
2 — EGT L 249, s. 25.

I — Tillämpliga bestämmelser

A — *Direktivet*

2. Mot bakgrund av att de skatter som togs ut på kapitalanskaffningar i medlemsstaterna, särskilt stämpelskatterna och skatterna på kapitaltillskott till bolagen, kunde hindra den fria rörligheten för kapital inom gemenskapen avskaffades dessa och andra skatter av samma slag av rådet år 1969. De ersattes med en enda harmoniserad skatt enligt föreskrifterna i artiklarna 2–9 i direktivet (vilket framgår av andra och nionde skälet samt artikel 1).

3. I artikel 4.1 anges sådana transaktioner som ovillkorligen skall anses utgöra skattepliktiga händelser och i artikel 4.2 anges sådana som medlemsstaterna kan välja att beskatta. Till de förstnämnda hör bildande av en kapitalassociation samt ökning av dess kapital eller tillgångar (artikel 4.1 a, c och d), ombildning till en kapitalassociation av ett

annat slags bolag (4.1 b) och flyttning från ett tredje land eller från en medlemsstat av det faktiska sätet eller sätet enligt bolagsordningen (artikel 4.1 e–h).

4. Enligt artikel 4.2 är det tillåtet att beskatta en ökning av tillgångarna som skett genom kapitalisering av vinster, reserver eller avsättningar (artikel 4.2 a), en ökning av tillgångarna på annat sätt (artikel 4.2 b) samt lån som tecknats med tredje man, om de ger borgenären rätt till en andel i vinsten, förutom de lån som fyller funktionen att öka bolagets kapital (4.2 c och d). [3]

5. Medlemsstaterna får inte ta ut någon annan skatt eller avgift på de åtgärder som nämns i artikel 4 i direktivet eller på tillskotten, lånen eller de tjänster som utgör ett led i transaktioner som avses där, och inte heller på registrering eller någon annan formalitet som föregår utövandet av verksamheten och som en association som bedriver verksamhet i vinstsyfte kan tvingas genomgå på grund av sin rättsliga form (artikel 10).

6. Ett uttryckligt förbud uppställs för medlemsstaterna mot att beskatta upprättande, utfärdande, börsregistrering, utsläppande på marknaden av eller handel med aktier, andelar eller andra värdepapper av samma slag, liksom certifikat avseende sådana värdepapper, oavsett utgivare. De får inte heller beskatta lån, inklusive statliga skuldebrev, som har tecknats i form av utställda obligationer eller andra överlåtbara värdepapper och andra formaliteter som hänger samman med dessa (artikel 11).

7. Genom ett undantag ges dock medlemsstaterna rätt att uppbära 1) skatter på överlåtelse av värdepapper och andra tillgångar samt avgifter för införande, registrering eller avförande av inteckningar eller andra inskrivningar i fast egendom eller annan egendom, 2) mervärdesskatt och 3) avgifter av vederlagskaraktär (artikel 12.1).

B — *De nederländska bestämmelserna*

8. I Wet toezicht effectenverkeer 1995 [4] (nedan kallad Wet 1995) regleras den administrativa befogenheten att utöva tillsyn över värdepappersmarknaden, som finan-

3 — Enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 19 juni 1985 om ändring av direktiv 69/335 (EGT L 156, s. 23), har medlemsstaterna rätt att fortsättningsvis beskatta de händelser som beskrivs i artikel 4.2, under förutsättning att de den 1 juli 1984 tillämpade skattesatsen 1 procent.

4 — *Staatsblad 1995*, s. 574. Genom denna lag, i dess lydelse av den 6 december 2001 (*Staatsblad 2001*, s. 584), har rådets direktiv 93/6/EEG av den 15 mars 1993 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut (EGT L 141, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 58) och rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (EGT L 141, s. 27; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 83) införlivats med den nederländska rättsordningen.

sministern, med stöd av artikel 40 och enligt Overdrachtsbesluit Wet 1995 (beslut om överföringar),[5] delegerade till Stichting Autoriteit Financiële Markten (myndighet för värdepappersmarknaden) (nedan kallad AFM). Lagen gäller såväl mellanhänder på nämnda marknad som förmögenhetsförvaltare, enligt definitionen i artikel 1 första stycket b respektive c, två kategorier som båda omfattas av beteckningen värdepappersinstitut (artikel 1 första stycket d).

9. Enligt artikel 7.1 och 7.4 i Wet 1995 krävs ett förhandstillstånd för att bedriva denna verksamhet.

10. Enligt artikel 42 kan kostnader som föranleds av att tillsynsbefogenheten utövas övervältras på värdepappersinstituten enligt i föreskrifter fastställda kriterier.

11. Enligt Regeling toezichtkosten Wet toezicht effectenverkeer 1995[6] (förordning om kostnaderna för den tillsyn som föreskrivs i Wet 1995) (nedan kallad Regeling), har AFM rätt att årligen påföra bland annat värdepappersinstitut i Nederländerna som bedriver verksamhet med stöd av ett tillstånd enligt artikel 7 i lagen en avgift motsvarande kostnaderna för fullgörandet av myndighetens uppgifter och befogenheter. Avgifterna fastställs årligen av finansministern med utgångspunkt från AFM:s budget, som godkänts av finansministeriet och som innehåller en balanserad bedömning av kostnaderna för tillsynen och de beräknade inkomsterna, så att de förstnämnda täcks av de senare (artiklarna 2 och 3).

12. AFM finansieras via två typer av avgifter. Den ena, specifika, typen utgör ersättning enligt fasta taxor för vissa tjänster som handläggning av ansökningar om tillstånd (artikel 4). Andra generella avgifter beräknas med utgångspunkt från de berörda institutens vinst under föregående räkenskapsår (artikel 5), vilket avser bruttovinsten av värdepappersverksamheten (förtydligande av artikel 1).

13. I Vaststellingsregeling bedragen Regeling toezichtkosten Wet toezicht effectenverkeer 1995[7] (beslut om fastställande för år 2000 av de avgifter som stadgas i Regeling) fastställs, i artikel 3, de belopp som avses i artikel 5 i nämnda förordning. Dessa belopp varierar mellan 10 000 NGL, för bolag med årliga bruttovinster upp till 2 500 000 NGL, och 2 000 000 NGL, för bolag med en årlig vinst som överskrider 1 280 000 000 NGL.

5 — *Staatsblad 1995*, s. 624.

6 — *Staatscourant 2000*, 137, s. 10.

7 — *Staatscourant 2000*, 137, s. 9.

II — Bakgrund till tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

14. Optiver BV, Robeco Obligatie Dividend-Funds NV, All Options Internacional BV och övriga bolag, sammanlagt trettionio stycket, som anges av Rechtbank te Rotterdam i inledningen till beslutet om hänskjutande (nedan kallade Optiver m.fl.), är värdepappersbolag som är etablerade i Nederländerna och som i vederbörlig ordning bildats enligt artikel 7 i Wet 1995.

15. Den 15 augusti 2000 tillställde AFM, som då hette Stichting Toezicht Effectenverkeer, Optiver m.fl. separata beslut genom vilka de påfördes avgifter med stöd av artikel 5 i Regeling. Avgifterna var beräknade med utgångspunkt från bolagens respektive bruttovinster för föregående räkenskapsår från den verksamhet de hade tillstånd att bedriva.

16. Sedan Optiver m.fl., delvis med framgång, uttömt de administrativa klagomöjligheterna väckte de talan vid domstol som stöddes på att den omtvistade avgiften stred mot artikel 11 i direktivet.

17. Rechtbank te Rotterdam har mot bakgrund av hur meningsutbytet avlöpt beslutat att hänskjuta följande tolkningsfråga till domstolen:

"Strider det mot direktiv 69/335, i synnerhet mot tolkningen av artiklarna 11 och 12, att en avgift som den ovan beskrivna påförs värdepappersinstitut på de bruttovinster som uppstått hos dessa genom värdepappersrelaterade aktiviteter?"

III — Förfarandet vid domstolen

18. De klagande bolagen i målet vid den nationella domstolen, med undantag för de tio sistnämnda i beslutet om hänskjutande, den svarande myndigheten, den nederländska regeringen, Förenade kungarikets regering och kommissionen har inom den frist som föreskrivs i artikel 20 i EG-stadgan för domstolen inkommit med skriftliga yttranden.

19. Den 30 september 2004 hölls förhandling till vilken representanter för dem som deltagit i det skriftliga förfarandet, med undantag för Förenade kungarikets regering, inställde sig för att yttra sig muntligen.

IV — Bedömning av tolkningsfrågan

20. Som jag nämnt i inledningen till detta förslag till avgörande vill Rechtbank te

Rotterdam få klarhet i huruvida direktivet tillåter sådana avgifter som det tvistas om i förevarande mål. Det är således nödvändigt att fastställa direktivets tillämpningsområde.

21. Domstolen har sedan sina första avgöranden inom området klargjort att direktivet, för att främja den fria rörligheten för kapital, syftar till att ersätta de indirekta skatter som tillämpats i medlemsstaterna för att beskatta kapitaltillskott med en såväl till storlek som form harmoniserad skatt. [8]

22. Detta innebär att den eftersträvade harmoniseringen inte gäller direkta skatter, utan bara indirekta sådana. [9] Inom den senare gruppen av skatter intresserar vi oss dessutom bara för sådana där kapitalanskaffningar betraktas som en skattepliktig händelse då de bidrar till att stärka bolagens ekonomiska potential. [10] Avgränsningen inskränker sig inte till denna aspekt, det finns även en subjektiv dimension som innebär att direktivet inte omfattar kapitaltillskott till personassociationer. [11]

23. Med andra ord utgör en skatt på sådana transaktioner som anges i artikel 4 i direktivet i anknytning till kapitalassociationer, som innebär en ackumulering av tillgångar och en ekonomisk förstärkning, en "avgift på kapitaltillskott" i den gemenskapsbestämmelsens mening. [12]

24. Således förhindras medlemsstaterna genom förbuden i artikel 10 i direktivet från att uppbära indirekta skatter som liknar avgiften på kapitaltillskott. Detta omfattar pålagor som skall betalas i samband med bildande av ett bolag av nämnda typ och ökning av dess kapital (artikel 10 a) eller

8 — Detta konstaterades första gången av domstolen den 27 juni 1979 i mål 161/78, Conradsen (REG 1979, s. 2221), punkt 11. Denna tanke har senare bekräftats i dom av den 12 november 1987 i mål 112/86, Amro Aandelen Fonds mot Inspecteur der Registratie en Successie (REG 1987, s. 4453), punkt 7, och av den 11 juni 1996 i mål C-2/94, Denkavit International m.fl. (REG 1996, s. I-2827), punkterna 16 och 17.

9 — I dom av den 26 september 1996 i mål C-287/94, Frederiksen (REG 1996, s. I-4581), slog domstolen fast att direktivet endast är tillämpligt på indirekta skatter och inte berör direkta sådana, som inkomstskatten för företag, vilket innebär att den inte utgör hinder för att ett moderbolag som beviljat ett av sina dotterbolag ett räntefritt lån påförs nämnda skatt med avseende på räntor som fastställts i efterhand (punkterna 20–22). Domstolen slog av samma skäl fast att direktivet inte utgör hinder för att kapitalassociationer påförs en skatt som skatten på företagens nettotillgångar, som inte förutsätter att det föreligger en transaktion som utgör en överföring av kapital eller tillgångar till ett sådant bolag eller en faktisk ökning av dess kapital eller tillgångar (dom av den 27 oktober 1998 i mål C-4/97, Nonwoven (REG 1998, s. I-6469), punkterna 20, 21 och 25). Sistnämnda avgörande bekräftades i beslut av den 15 mars 2001 i de förenade målen C-279/99, C-293/99, C-296/99, C-330/99 och C-336/99, Petrolvilla & Bortolotti m.fl. (REG 2001, s. I-2339).

10 — Dom av den 15 juli 1982 i mål 270/81, Felicitas Rickmers-Linie (REG 1982, s. 2771), är ett uttryck för denna ståndpunkt, som senare bekräftades i dom av den 5 februari 1991 i mål C-15/89, Deltakabel (REG 1991, s. I-241), och Trave Schiffahrts-Gesellschaft (REG 1991, s. I-257), samt dom av den 2 februari 1988 i mål 36/86, Dansk Sparinvest (REG 1988, s. 409). I linje med denna rättspraxis har domstolen konstaterat att direktivet inte är tillämpligt på en nationell skatt som belastar den eventuella värdestegringen på fast egendom då sagda egendom tillskjuts ett aktiebolag (dom av den 11 december 1997 i mål C-42/96, Immobiliare SIF (REG 1997, s. I-7089).

11 — Domstolens dom av den 16 maj 2002 i mål C-508/99, Palais am Stadtpark Hotelbetriebsgesellschaft (REG 2002, s. I-4455), punkt 28.

12 — Denna ståndpunkt kom till uttryck i dom av den 13 februari 1996 i de förenade målen C-197/94 och C-252/94, Bautiaa och Société Française Maritime (REG 1996, s. I-505), punkterna 31 och 32.

registrering eller varje annan formalitet som föregår utövandet av en verksamhet som kan krävas av ett bolag på grund av dess rättsliga form (artikel 10 c).[13]

25. Förbudet motiveras av att dessa pålagor, även om de inte påförs kapitaltillskott som sådana, uppbärs på grund av formkrav som har samband med bolagets rättsliga form, det vill säga det medel som används för att förvärva kapital, vilket innebär att även vidmakthållandet av dessa skatter kan äventyra direktivets syften.[14]

26. Mot bakgrund av ovanstående översikt förefaller det uppenbart att de omtvistade avgifterna inte omfattas av direktivets egentliga tillämpningsområde, vilket innebär att detta inte hindrar att de påförs.

27. Flera skäl talar för denna bedömning eftersom de avgifter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte innebär en beskattning av någon av de transaktioner eller åtgärder som anges i artikel 4 i direktivet, vilka utgör det rättsliga uttrycket för en kapitalanskaffning och bidrar till att förstärka den skattskyldiges ekonomi. Det är fråga om en avgift — ett uttryck som jag använder i vid bemärkelse — som företag som är verksamma på värdepappersmarknaden skall betala för att finansiera den myndighet som har ansvar för tillsynen över dem. Således kan man inte tala om en skatt på kapitaltillskott till bolag, eftersom innehavarna av dessa bolag i princip kan vara fysiska personer, eller i fråga om juridiska personer, personassociationer.[15]

28. Såtillvida att bolag som är tillståndsinnehavare skall betala avgiften årligen liknar den en registreringsavgift eller avgifter avseende formaliteter som är nödvändiga för att bedriva verksamhet. Man bör dock erinra sig att domstolen i sin rättspraxis har slagit fast att artikel 10 c i direktivet inte omfattar varje avgift av detta slag som påförs kapitalassociationer, utan endast sådana som har samband med de oundgängliga kraven för en kapitalanskaffning eller kapitalökning. Något sådant är inte fallet i fråga om den avgift som tas ut av AFM för finansieringen av den egna verksamheten, eftersom den saknar samband med de formaliteter som de klagande bolagen i målet vid den nationella domstolen måste fullgöra för sin kapitalanskaffning. Till skillnad från i målen i den så kallade

13 — Detta uttalades av domstolen i domen i det ovannämnda målet Denkavit International m.fl. (punkt 23), som dock tydligt föregicks av dom av den 20 april 1993 i de förenade målen C-71/91 och C-178/91, Ponente Carni och Cispadana Costruzioni (REG 1993, s. I-1915), punkt 29. Formuleringen har bekräftats i dom av den 2 december 1997 i mål C-188/95, Fantask m.fl. (REG 1997, s. I-6783), punkt 21, av den 5 mars 1998 i mål C-347/96, Solred (REG 1998, s. I-937), punkt 21, av den 19 mars 2002 i mål C-426/98, kommissionen mot Grekland (REG 2002, s. I-2793), punkt 24, och av den 10 september 2002 i de förenade målen C-216/99 och C-222/99, Prisco och Caser (REG 2002, s. I-6761), punkt 48.

14 — Denna tanke framfördes av generaladvokaten Jacobs i förslaget till avgörande inför domen i målet Denkavit International m.fl., och godtogs i sin helhet av domstolen i domen i det målet och i de övriga mål som nämndes i ovanstående fotnot. Den återges även i dom av den 27 oktober de 1998 i mål C-152/97, AGAS (REG 1998, s. I-6553), punkt 21, och av den 18 januari 2002 i mål C-113/99, F.P. Handelsgesellschaft (REG 2002, s. I-471), punkt 21, samt i den "portugisiska krönikan", bestående av dom av den 29 september 1999 i mål C-56/98, Modelo I (REG 1999, s. I-6427), punkt 24, av den 21 september 2000 i mål C-19/99, Modelo II (REG 2000, s. I-7213), punkt 24, av den 26 september 2000 i mål C-134/99, IGI (REG 2000, s. I-7717), punkt 22, och av den 21 juni 2001 i mål C-206/99, SONAE (REG 2001, s. I-4679), punkt 28.

15 — Förevarande mål påminner om målet Denkavit International m.fl. som gällde en pålaga som inte hade något samband med de formaliteter som kan gälla för bolagen med aktie- eller andelskapital på grund av deras rättsliga form, utan som kunde tas ut av en fysisk person och, i fråga om juridiska personer, av personbolag (punkterna 25 och 26).

"portugisiska krönikan", som gällde avgifter för upprättande av en handling inför notarius publicus vilken gav tillstånd att genomföra transaktioner som omfattades av direktivets tillämpningsområde (domarna i målen Modelo I och Modelo II) eller för registreringen av en ökning av bolagskapitalet i ett nationellt register (domarna i målen IGI och SONAE), är den i förevarande mål omtvistade avgiften inte hänförlig till något av de fall som anges i nämnda bestämmelse. [16]

29. Inte ens i artikel 11 finner man stöd för den tes som framförts av klagandena i förfarandet vid den nationella domstolen, eftersom hänvisningen till transaktioner avseende aktier, obligationer eller andra sådana värdepapper, mot bakgrund av direktivets systematik, skall anses avse sådana som främjar syftet att anskaffa kapital till bolaget och inte vilken annan åtgärd som helst avseende sådana värdepapper som, vilket är fallet i förevarande mål, helt saknar samband med detta syfte. Klagandena är verksamma på värdepappersmarknaden, men den omtvistade avgiften tas inte ut med anledning av att de handlar med värdepapper för att öka bolagets kapital, utan för att täcka kostnaderna för den offentliga myndighet som svarar för tillsynen över den finanssektor inom vilken de är verksamma. Således fastslogs exempelvis i domen i det ovannämnda målet Dansk Sparinvest i fråga om situationen för ett investmentbolag som hade utfärdat certifikat som representerade bolagets tillgångar, att den transaktionen inte gjorde det möjligt för medlemsstaten (Danmark) att uppbära en skatt på kapitaltillskott eftersom bolagets ställning, då dess ekonomiska förmåga inte stärkts, var densamma före och efter utfärdandet.

30. I domen i målet FECSA och ACESA [17] klargjorde domstolen att vid återbetalningen av ett obligationslån enligt artikel 11 b i direktivet beskattas lånet "betraktat i sin helhet som en transaktion för kapitalanskaffningen" (punkt 18).

31. Slutligen upprepades den ovan citerade formuleringen i den nyligen meddelade domen av den 15 juli 2004 i målet kommissionen mot Belgien, [18] med hänvisning till punkt 14 i generaladvokaten Tizzanos förslag till avgörande, för att erinra om det samband som bör föreligga mellan handeln med värdepapper och kapitalanskaffningen (punkt 32). Enligt samma linje slog domstolen i punkt 40 fast att artikel 11 a förbjuder en skatt på börstransaktioner som tas ut på nya värdepapper "som har upprättats i samband med bolagsbildning, upprättande av värdepappersfond, efter ökning av kapital eller vidare vid utställande av obligationslån".

16 — Omständigheterna i förevarande mål har släktskap med dem som behandlades i dom av den 11 december 1997 i mål C-8/96, Locamion (REG 1997, s. I-7055), där domstolen slog fast att direktivet inte utgör hinder för en skatt som registreringsskatten på fordon, som inte utgår på tillskottet av fordon till ett kapitalbolag, utan närmare bestämt grundas på den omständigheten att fordonen sätts i trafik (punkt 31).

17 — Dom av den 27 oktober 1998 i de förenade målen C-31/97 och C-32/97 (REG 1998, s. I-6491).

18 — Dom av den 15 juli 2004 i mål C-415/02, kommissionen mot Belgien (REG 2004, s. I-7215).

32. Sammanfattningsvis faller en avgift som den i målet vid den nationella domstolen omtvistade utanför direktivets tillämpningsområde och det strider således inte mot gemenskapsrätten att ta ut densamma.

33. De klagande som tagit del i detta förfarande om förhandsavgörande har lagt ned en beundransvärd möda på att övertyga domstolen om motsatsen, men deras ansträngningar når ingen framgång. Den avgift som AMF tar ut av Optiver m.fl. är visserligen utan tvekan en skatt — vilket ingen har ifrågasatt —, men den skattegrundande händelsen är inte någon av de transaktioner som anges i artikel 11, vilka rättshandlingar, som jag nämnt, är föremål för skatt på kapitaltillskott och som, följaktligen, inte kan göras till föremål för någon annan skatt, eftersom de utgör redskapet för den "kapitalanskaffning" som direktivet syftar till att underkasta en enda harmoniserad indirekt skatt.

34. Om artikel 12 jämförs med artiklarna 10 och 11 kan det noteras att de undantag som anges i denna, som skall tolkas restriktivt, motiveras av att de innebär en beskattning av rättshandlingar som inte utgör uttryck för en kapitalanskaffning och som inte bidrar till att stärka bolagens ekonomiska potential, även om de aktualiseras i samband med uppnåendet av sådana syften. Detta konstaterades av domstolen när den, i samband med att den uttalade sig om artikel 12.1 e i direktivet (avgifter av vederlagskaraktär), slog fast att den avser "avgifter som uppbärs som motprestation för transaktioner som krävs enligt lag för att skydda ett allmänintresse, som exempelvis registreringen av kapitalassociationer", som "bör beräknas på grundval av kostnaden" för den tillhandahållna tjänsten (domen i målet Ponente Carni), vilket dock inte påverkar rätten att tillämpa schablonavgifter och fastställa deras storlek för en obestämd period, om avgiften inte överstiger den aktuella transaktionens genomsnittliga belopp (domen i målet Fantask m.fl.).

35. I detta avseende är domen i målet Immobiliare SIF vägledande. Av denna framgår att skyldigheten att erlägga de skatter på överlåtelser av fast egendom eller samlad näringsverksamhet som stadgas i artikel 12.1 b inte inträder då dessa tillskjuts en kapitalassociation (punkt 32), utan de tas med anledning av sådana överlåtelser ut i enlighet med allmänna rättvisekriterier (punkt 36). På så sätt gör bestämmelsen det möjligt för medlemsstaterna att, förutom den harmoniserade skatt som avses i direktivet, ta ut skatter för vilka den skattegrundande händelsen hänger samman med nämnda rättshandlingar (punkt 37).

36. Av samma skäl konstaterades det i domen i målet FECSA och ACESA att uppbörden av en spansk skatt på en handling som upprättats inför notarius publicus avseende återbetalning av ett obligationslån, en transaktion som anges i artikel 11 b, inte kunde hänföras till artikel 12.1 d i direktivet (avgifter för "införande, registrering eller avförande av inteckningar eller andra inskrivningar i fast egendom eller annan egendom"), eftersom det är fråga om en fristående ekonomisk transaktion, som stärker bolagets ekonomiska potential, och som skiljer sig från avförandet av en inteckning

som skett till säkerhet för de skyldigheter som följer av lånet (punkt 24).

37. Handeln med överlåtbara värdepapper omfattas av direktivet under förutsättning att den bedrivits av en kapitalassociation för att öka dess tillgångar, vilket innebär att den endast kan omfattas av skatten på kapitalanskaffning. Den tolkning som har förespråkats av Optiver m.fl. gentemot övriga deltagande i förfarandet skulle leda till att denna typ av rättshandlingar undantogs varje form av skatt, både i det fall de inte genomförs av en kapitalassociation och, för det fall att de verkställs av en sådan, om de inte har något samband med en ökning eller överföring av medel. Kommissionen har i sitt skriftliga yttrande mycket uttrycksfullt förklarat att om den ståndpunkt som har framförts av klagandena i målet vid den nationella domstolen, vilkas enda stadgeenliga ändamål — såvitt bekant — är att handla med värdepapper, skulle vinna framgång skulle det leda till en total skattebefrielse, vilket skulle strida mot gemenskapslagstiftarens mer anspråkslösa avsikt att harmonisera de indirekta skatterna på kapitalanskaffning och därmed undvika dubbelbeskattning.

V — Förslag till avgörande

38. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen skall besvara den tolkningsfråga som har ställts av Rechtbank te Rotterdam på följande sätt:

Rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning utgör inte hinder för medlemsstaterna att av bolag som har tillstånd att bedriva verksamhet på värdepappersmarknaden ta ut en årlig skatt som beräknas på grundval av bruttovinsten från denna verksamhet och som syftar till att finansiera kostnaderna för den verksamhet som bedrivs av den offentliga myndighet som ansvarar för tillsynen över denna marknad.